

DRWIĆ (2) *vb impf*

[*inf* drwić]. ◇ *praet* 2 *sg f* -eś drwiła (1). ◇ *con* 3 *sg m* by drwił (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI – XVIII w.

Mówić od rzeczy, pleść, bajać, gadać głupstwa; confabulari, fabulari, fabulam a. fabellam fingere a. narrare a. serere Cn (2) : tyś przedtym mówiłá Dróżniéy niż teraz/ ácześ dofyć długo drwiła. *GosłCast* 47; [Ponieważ mądry Miniłtrze niemogłeś w onych słowiech/ Piycie z tego wlyżycy/ pokázác mándatu o dwu ósobách/ pátrż ieśli go znáydziefz w inšzych słowiech/ iedno przełtrzegam cię/ mow co k rzeczy/ bo iáko poczniefz drwić/ wyxykam cię iáko nieuká *ŁaszczWiecz* 59 (*Linde*).]

Zwrot: »leda co drwić« (1): Ale iż káždemu temu człowiekowi ktory chce żeby mu słow dołthawáło iżby ledáczego nie drwił trzebá thego áby miał pirwey niemáło rzeczy w fwey głowie *GórnDworz* X2.

Synonim: bajać.

Formacja współrdzenna: podrwić.